

O BELÉN DA CHAIRA

O BELÉN DA CHAIRA

Belén de Begonte,
eterno belén da Chaira,
corenta anos alumando
as paredes da nosa alma.
Outro inverno me achego a ti
entre sorrisos e cántigas,
para que me biques as meixelas
cos teus beizos de esperanza
e debuxes o fulgor da ledicia
no lenzo da miña cara.
Vou co paso decidido
por eses sendeiros da Chaira
na procura do teu berce,
sublime paraíso da calma,
para atoparme contigo,
e brindarche as miñas palabras,
de amor e agarimo
que con gusto hei pronuncialas.
Tamén levarei comigo:
un desexo e unha ansia.
O desexo agochado no corazón,
a ansia no pensamento gardada.
O primeiro, ter outro ano saúde
para camiñar deica á túa casa,
no máxico lugar de Begonte,

da Terra Chá encantada.
E por ansia, ser un bo poeta
creador de versos a esgalla,
para ir cada Nadal onda ti
e louvarte coa miña palabra.
Co corpo tremendo co frío
e o rostro aloumiñado pola xeadada
apuro a gastar o camiño
que me afasta da túa morada,
tendo de compañeira na viaxe
a estrela cuxa luz nunca se apaga.
Xa me restan poucos pasos,
está pronta a miña chegada,
medra no meu interior a alegría
e teño a alma incendiada
da paixón que en min prende
ao saber que me agardas
coas túas portas abertas
e a soleira engalanada
para recibir o meus pés cansos
e alimentar o alento que me falta.
Ai, Belén de Begonte!,
símbolo desta vila enfeitizada,
no cerne doutro Nadal máis
busco a túa candorosa compañía
para admirarte coa ilusión
nos meus ollos impregnada
e coa sede do meu corazón
necesitando ser saciada
co líquido do teu amor,
ese que nunca remata.